



Datum van
inontvangstneming

:

19/08/2016

Verzoek om een prejudiciële beslissing – Zaak C-396/16**Datum van indiening:**

15 juli 2016

Verwijzende rechter:

Vrhovno sodišče Republike Slovenije (Slovenië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 juli 2016

Verzoekende partij:

T – 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d.o.o. (momenteel insolvent)

Verwerende partij:

Republika Slovenija

VERZOEK**OM EEN PREJUDICIËLE BESLISSING**

De Vrhovno sodišče Republike Slovenije (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken van de Republiek Slovenië) behandelt in een bestuursrechtelijk geding een hogere voorziening die is ingesteld door **T - 2, družba za ustvarjanje, razvoj in trženje elektronskih komunikacij in opreme, d. o. o.** (vennootschap voor het ontwerpen, het ontwikkelen en het commercialiseren van elektronische communicatiediensten en -apparatuur, vennootschap met beperkte aansprakelijkheid) (**momenteel insolvent**), Ljubljana, verzoekster, [OMISSIS] tegen de Republiek Slovenië, verweerster, vertegenwoordigd door het ministerie van Financiën, Ljubljana, ter zake van de **belasting over de toegevoegde waarde**.

De Vrhovno sodišče Republike Slovenije heeft besloten de behandeling van de zaak te schorsen en het Hof van Justitie van de Europese Unie krachtens artikel 267 VWEU om een prejudiciële beslissing te verzoeken. **[OR. 2]**

Bestreden beslissing, feiten en toepasselijke bepalingen van het hoofdgeding

- 1 De Vrhovno sodišče Republike Slovenije (hoogste rechter in burgerlijke en strafzaken van de Republiek Slovenië), rechter in laatste aanleg, oordeelt in het bestuursrechtelijke geding waarin verzoekster nietigverklaring vordert van het besluit van de Davčnega urada Ljubljana (belastingdienst, Ljubljana) [OMISSIS] van 27 mei 2013, waarbij voor het belastbare tijdvak van 1 februari 2012 tot en met 29 februari 2012 over een maatstaf van heffing van 36 810 401,35 EUR tegen een tarief van 20 % betaling is opgelegd van 7 362 080,27 EUR als belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw”). Het besluit vloeit voort uit de beoordeling van de belastingdienst dat verzoekster de aftrek van voorbelasting tot het hierboven vermelde bedrag had moeten verminderen, aangezien de homologatie van het preventief akkoord ten aanzien van haar in kracht van gewijsde was gegaan. Het gaat om een bijzondere procedure naar Sloveens recht, die als doel heeft de schulden van de insolvente schuldenaar te verlichten. Bij besluit van [OMISSIS] 29 oktober 2013 heeft het ministerie van Financiën van de Republiek Slovenië (bestuursorgaan in tweede aanleg) het administratief beroep van verzoekster tegen het besluit in eerste aanleg ongegrond verklaard. De Upravno sodišče Republike Slovenije (hoogste bestuursrechter van de Republiek Slovenië) heeft het beroep van verzoekster bij arrest [OMISSIS] van 18 november 2014 ongegrond verklaard.
- 2 Het preventief akkoord is ten aanzien van verzoekster gehomologeerd bij besluit van 28 november 2011 van de Okrožno sodišče v Mariboru (regionale rechter Maribor) en bepaalt dat verzoekster 44 % van haar eigen schulden aan de schuldeisers moet voldoen, zonder de interesten, binnen een termijn van negen jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van het besluit. Het besluit is op 24 februari 2012 in kracht van gewijsde gegaan. Verzoekster heeft op verzoek van de belastingdienst in eerste aanleg een lijst opgesteld van de facturen die zij aan haar dienstverrichters niet heeft betaald en die aan de voorwaarden voldoen van het preventief akkoord, op basis waarvan zij de btw heeft afgetrokken als voorbelasting. De belastingdienst in eerste aanleg heeft in dat verband vastgesteld dat verzoekster de aftrek van de btw als voorbelasting moet herzien, rekening houdend met het lagere bedrag aan schulden die zij als gevolg van de homologatie van het preventief akkoord aan de schuldeisers zal betalen, te weten een bedrag van 56 % van de oorspronkelijk afgetrokken btw. De belastingdienst in eerste aanleg heeft haar betaling van de aldus berekende belasting opgelegd.
- 3 De rechtsgrondslag van het besluit is artikel 68 van de Zakon o davku na dodano vrednost (wet op de belasting over de toegevoegde waarde) (hierna: „ZDDV-1”) met als opschrift „Herziening van de btw-aftrek”. Dit artikel bepaalt dat de belastingplichtige de oorspronkelijke aftrek moet herzien, wanneer die hoger of lager is dan het bedrag waarop de belastingplichtige recht heeft (lid 1); de belastingplichtige moet de herziening uitvoeren wanneer, volgend op de aangifte, de elementen zijn gewijzigd die in aanmerking worden genomen om het bedrag van de aftrek te bepalen, zoals bijvoorbeeld het geval is bij annulering van

aankopen of wanneer prijsverminderingen zijn verkregen (lid 2); in afwijking van lid 2 van dit artikel herziet de belastingplichtige de oorspronkelijke aftrekken niet bij naar behoren bewezen vernietiging of verlies, en bij onttrekking voor het verstrekken van geschenken van geringe waarde en van monsters vermeld in artikel 7 van die wet (lid 3). **[OR. 3]**

- 4 Volgens verweerster heeft, doordat de homologatie van het preventief akkoord in kracht van gewijsde is gegaan, een wijziging plaatsgevonden in de elementen die in aanmerking worden genomen voor het bepalen van het bedrag van de aftrek, waardoor verzoekster de aftrek moet herzien in de zin van artikel 68, lid 2, ZDDV-1. Verweerster stelt dat een dergelijk geval een situatie van volledige of gedeeltelijke niet-betaling uitmaakt, wat, zoals verder zal blijken, van belang is in het licht van de bepalingen van richtlijn 2006/112/EG van de Raad van 28 november 2006 betreffende het gemeenschappelijke stelsel van belasting over de toegevoegde waarde (hierna: „btw-richtlijn”). Het belangrijkste argument van verzoekster is dan weer dat de homologatie van het preventief akkoord geen wijziging inhoudt in de elementen die in aanmerking worden genomen voor het bepalen van het bedrag van de aftrek, maar wel een specifieke situatie van niet-betaling is, waarin de ZDDV-1 niet voorziet, en die daarom ook niet vereist dat in een dergelijke situatie een herziening wordt toegepast.
- 5 Wat de hierboven aangehaalde voorschriften betreft, bepaalt de ZDDV-1 dus niet uitdrukkelijk dat het in kracht van gewijsde gaan van de homologatie van het preventief akkoord een omstandigheid is die ertoe leidt dat de belastingplichtige verplicht is de btw te herzien die hij als voorbelasting heeft afgetrokken. Afgezien daarvan is de Vrhovno sodišče van oordeel dat de homologatie van het preventief akkoord reeds begrepen is in artikel 68, lid 2, ZDDV-1, volgens hetwelk de belastingplichtige de herziening moet toepassen wanneer, na de aangifte, de elementen zijn gewijzigd die in aanmerking worden genomen om het bedrag van de aftrek te bepalen. Artikel 63, lid 1, ZDDV-1 bepaalt immers dat de belastingplichtige het recht heeft de verschuldigde of betaalde btw over de aankoop van goederen of diensten af te trekken van het bedrag van de door hem verschuldigde btw, wanneer de goederen of diensten dienen of zullen dienen voor zijn belastbare handelingen. Hieruit volgt dat het bedrag van de aftrek wordt bepaald aan de hand van het bedrag van de btw die de belastingplichtige moet betalen aan de dienstverrichter die de factuur heeft opgesteld.
- 6 Het besluit tot homologatie van het preventief akkoord, dat ten aanzien van de belastingplichtige in kracht van gewijsde is gegaan, heeft gevolgen voor zijn verplichtingen, met inbegrip van de verplichtingen om de btw aan zijn leverancier te betalen. Volgens artikel 214, lid 1, Zakon o finančnem poslovanju, postopkih zaradi insolventnosti in prisilnem prenehanju (wet op de financiële transacties, de insolventieprocedures en de gedwongen liquidatie) (hierna: „ZFPPIPP”) wordt, wanneer het besluit tot homologatie van het preventief akkoord in kracht van gewijsde gaat, een einde gemaakt aan het recht van de schuldeisers om voor het bevoegde nationale orgaan in een gerechtelijke of andere procedure betaling te

eisen: 1. van het bedrag van de gewone schuldvorderingen vermeld in artikel 212, lid 4, van die wet, voor een bedrag hoger dan wat in het preventief akkoord is bepaald, en vóór het verstrijken van de betalingstermijnen, als bepaald in het gehomologeerd preventief akkoord, en 2. de interesten op de som van die schuldvorderingen aan een interestvoet die hoger is dan de interestvoet vermeld in het gehomologeerd preventief akkoord. Volgens artikel 214, lid 2, ZFPPIP wordt, wanneer het besluit tot homologatie van het preventief akkoord in kracht van gewijsde gaat, een einde gemaakt aan het recht van de schuldeisers om voor het bevoegde nationale orgaan in een gerechtelijke of een andere procedure betaling te eisen van het gehele bedrag van de schuldvorderingen die lager zijn dan wat in artikel 212, lid 4, **[OR. 4]** van die wet is bepaald.¹ Artikel 214, lid 3, ZFPPIP bepaalt echter dat wanneer de schuldenaar zijn schulden vrijwillig betaalt voor een bedrag hoger dan wat in lid 1 of 2 van dat artikel is bepaald, hij geen recht heeft om terugbetaling te eisen in de zin van de regels inzake de verrijking zonder oorzaak.

- 7 Hieruit volgt dat, volgens de ZFPPIP, met het in kracht van gewijsde gaan van de homologatie van het preventief akkoord, de verplichtingen van de schuldenaar blijven bestaan, maar dat zijn schuldeiser de gedwongen uitvoering niet kan vorderen tijdens de geldigheidsduur van het preventief akkoord. Die situatie kan veranderen bij een eventuele intrekking van het preventief akkoord, wanneer achteraf blijkt dat, zoals artikel 219 ZFPPIP bepaalt, de insolvente schuldenaar de schulden waarvoor het preventief akkoord gevolgen heeft, aan de schuldeisers kan betalen voor het gehele bedrag van de gewone schuldvorderingen vermeld in artikel 212, lid 4, van die wet. Dan is er ook opnieuw de mogelijkheid tot gedwongen uitvoering tot betaling van de schulden van de reeds insolvente schuldenaar.
- 8 Wat de uitlegging van de gevolgen van het preventief akkoord voor de belastingheffing betreft, verwijst de Vrhovno sodišče ook naar artikel 5, lid 2, ZDavP-2, dat bepaalt dat de maatstaf van heffing en de voor de belastingheffing essentiële omstandigheden en feiten op basis van hun commerciële (economische) substantie worden beoordeeld. Wanneer de homologatie van het preventief akkoord wordt uitgevoerd zoals gepland, betekent dit uit commercieel (economisch) oogpunt dat de insolvente schuldenaar nooit zijn bestaande schulden volledig zal betalen en zelfs nooit verplicht zal zijn om ze te betalen. In dat verband kan worden overwogen dat het preventief akkoord tot een vermindering van de schulden leidt en niet alleen tot niet-betaling ervan.

¹ – Artikel 212, lid 4, ZFPPIP bepaalt dat het preventief akkoord gevolgen heeft voor de volgende schulden: 1. de hoofdsom van de schulden die bestaan bij de start van de procedure van het preventief akkoord, 2. de interesten die verschuldigd zijn tot aan de start van de procedure van het preventief akkoord, en 3. wanneer over de schuld is geoordeeld bij een vonnis dat in kracht van gewijsde is gegaan of bij een beslissing van een ander bevoegd orgaan, ook de kosten van de procedure die tot die beslissing heeft geleid, en de eventuele kosten van de gedwongen uitvoering van die beslissing.

- 9 Bij de uitlegging van artikel 68 ZDDV-1 had de Vrhovno sodišče ook rekening kunnen houden met artikel 39 van die wet, dat er systemisch mee is verbonden, en waarbij artikel 90 van de btw-richtlijn is omgezet en dat het preventief akkoord van de geadresseerde van een factuur uitdrukkelijk vermeld als grond voor de herziening van de door de opsteller van de factuur in rekening gebrachte btw voor uitgaande handelingen.² [OR. 5]

Rechtsvraag betreffende de btw-richtlijn

- 10 Aangezien artikel 68 ZDDV-1 de artikelen 184 en 185 van de btw-richtlijn omzet in Sloveens recht, is het voor de toepassing van de nationale regeling van belang het Unierecht juist te begrijpen en uit te leggen.
- 11 Artikel 184 van de richtlijn preciseert dat de oorspronkelijk toegepaste aftrek wordt herzien indien deze hoger of lager is dan die welke de belastingplichtige gerechtigd was toe te passen. Artikel 185, lid 1, voegt daaraan toe dat de herziening met name plaatsvindt indien zich na de btw-aangifte wijzigingen hebben voorgedaan in de elementen die voor het bepalen van het bedrag van de aftrek in aanmerking zijn genomen, bijvoorbeeld in geval van geannuleerde aankopen of verkregen rabatten. In afwijking van lid 1 vindt geen herziening plaats voor handelingen die geheel of gedeeltelijk onbetaald zijn gebleven, in geval van naar behoren bewezen en aangetoonde vernietiging, verlies of diefstal, alsmede in geval van de in artikel 16, lid 2, eerste alinea, bedoelde onttrekking voor het verstrekken van geschenken van geringe waarde en van monsters. In geval van geheel of gedeeltelijk onbetaald gebleven handelingen en in geval van diefstal kunnen de lidstaten evenwel herziening eisen (lid 2, tweede alinea, van dit artikel). Artikel 186 van de btw-richtlijn bepaalt dat de lidstaten nadere regels voor de toepassing van de artikelen 184 en 185 vaststellen.

² – Artikel 39, lid 3, ZDDV-1 luidt als volgt: „De belastingplichtige kan het bedrag van de te storten btw ook herzien (verminderen) wanneer die nog niet is betaald, of slechts gedeeltelijk is betaald, op basis van een in kracht van gewijsde gegane rechterlijke beslissing die een afgesloten faillissementsprocedure homologeert, of nog op basis van een beëindigde procedure inzake een gerechtelijk akkoord. De belastingplichtige kan ook op dezelfde wijze handelen wanneer hij een definitieve rechterlijke beslissing ontvangt betreffende de opschorting van de uitvoeringsprocedure of een ander document waaruit blijkt dat hij bij beëindiging van de uitvoeringsprocedure de betaling niet, of gedeeltelijk, heeft ontvangen, doordat de schuldenaar uit het register van de rechtbank is geschrapt of uit andere relevante registers of andere documenten. Als de belastingplichtige vervolgens een totale of gedeeltelijke betaling ontvangt voor zijn levering van goederen of zijn dienstverrichting, waarvoor hij de maatstaf van heffing overeenkomstig dit artikel heeft herzien, dient hij de btw over het ontvangen bedrag te voldoen”. Artikel 39, lid 4, ZDDV-1 luidt als volgt: „Onverminderd het vorige lid kan de belastingplichtige het bedrag van de door hem te voldoen btw waarvan hij geen betaling heeft ontvangen, ook herzien (verminderen) voor alle erkende schuldvorderingen die hij in het kader van de procedure van het preventief akkoord of faillissement heeft aangegeven.”

- 12 De btw-richtlijn definieert de inhoud van het begrip „onbetaald gebleven handelingen” niet nader; daarom vraagt de Vrhovno sodišče zich af wanneer een handeling als onbetaald gebleven moet worden beschouwd in de zin van de btw-richtlijn. De niet-betaling is een gevolg van feitelijke omstandigheden, maar kan zich ook voordoen wegens juridische belemmeringen die verschillend kunnen zijn. De verwijzende rechter stelt concreet de vraag of de homologatie van het preventief akkoord volgens de ZFPPIPP, gelet op de hierboven beschreven rechtsgevolgen, als een onbetaald gebleven handeling in de zin van de btw-richtlijn dient te worden beschouwd.
- 13 De Vrhovno sodišče stelt bovendien vast dat artikel 68 ZDDV-1 aldus is geformuleerd dat de uitlegging ervan ook afhangt van het juiste begrip van de samenhang (structuur) van de artikelen 184 en 185 van de btw-richtlijn. Wanneer die artikelen op een correcte wijze worden begrepen, zou de Vrhovno sodišče in staat zijn enerzijds artikel 68 ZDDV-1 uit te leggen in overeenstemming met het beginsel van richtlijnconforme uitlegging en anderzijds vast te stellen of de Republiek Slovenië gebruik heeft gemaakt van de keuzemogelijkheid die artikel 185, lid 2, tweede alinea, van de btw-richtlijn de lidstaten biedt.
- 14 In de eerste plaats heeft de Vrhovno sodišče twijfel omtrent de betekenis van lid 1 en lid 2, eerste alinea, van artikel 185 van de richtlijn. De Vrhovno sodišče vraagt hoe de uitdrukking „met name”, gelezen in samenhang met die bepalingen, moet worden begrepen. Artikel 185, lid 1, van de richtlijn (in tegenstelling tot artikel 68 ZDDV-1) bepaalt dat de aftrek „met name” wordt gecorrigeerd wanneer de elementen zijn gewijzigd, terwijl lid 2, eerste alinea, **[OR. 6]** bepaalt dat „[i]n afwijking van lid 1” de aftrek niet wordt gecorrigeerd in de in die bepaling opgesomde gevallen. De Vrhovno sodišče begrijpt dat in die bepaling in uitzonderingen op lid 1 zijn voorzien, maar is niet ervan overtuigd dat het om uitzonderingen gaat op het beginsel volgens hetwelk de aftrek wordt gecorrigeerd wanneer de elementen zijn gewijzigd, dan wel om een uitzondering op andere omstandigheden dan de wijziging in de elementen die voor het bepalen van het bedrag van de aftrek in aanmerking worden genomen. Lid 1 bepaalt immers dat de aftrek wordt gecorrigeerd met name wanneer de elementen zijn gewijzigd, waaruit volgt dat de wijziging in de elementen niet de enige reden tot herziening is. De Vrhovno sodišče begrijpt ook dat het begrip met name in samenhang met artikel 184 van de richtlijn kan worden uitgelegd, te weten op een wijze dat de aftrek wordt gecorrigeerd wanneer hij hoger of lager is dan het bedrag waarop de belastingplichtige recht heeft, waarbij als voorbeeld geldt met name de situatie waarin zich een wijziging in de in aanmerking te nemen elementen voordoet. , Een dergelijke uitlegging biedt dus ook geen oplossing voor het geding dat de Vrhovno sodišče moet beslechten.
- 15 Het geding draait immers om de vraag of de in artikel 185, lid 2, eerste alinea, van de btw-richtlijn vermelde omstandigheden (onbetaald gebleven handelingen, vernietiging, verlies of diefstal, geschenken en monsters) – in casu gaat het in het hoofdgeding vooral om het begrip onbetaald gebleven handelingen – vallen onder

het begrip wijziging in de elementen van lid 1 van artikel 185 van de btw-richtlijn, dan wel of het om onafhankelijke omstandigheden gaat, zoals uit het begrip „met name” blijkt, die geen herziening vereisen, behalve wanneer de lidstaat daartoe beslist (artikel 185, lid 2, tweede alinea, van de btw-richtlijn). Het antwoord op die vraag is voor de Vrhovno sodišče van belang aangezien de uitlegging van artikel 68 ZDDV-1 ervan afhangt. Als de omstandigheid van de onbetaald gebleven handelingen onder het begrip wijziging van de elementen valt, welke volgens de nationale regeling de basis vormt voor de toepassing van de herziening, dan legt de ZDDV-1 de herziening ook op bij onbetaald gebleven handelingen. In het tegengestelde geval, wanneer de onbetaald gebleven handelingen niet onder het begrip wijziging van de elementen valt, dan is in de ZDDV-1 niet voorgeschreven dat de herziening ook bij onbetaald gebleven handelingen wordt toegepast. Dit leidt tot het besluit dat de Sloveense wetgever geen gebruik heeft gemaakt van de keuzemogelijkheid die de richtlijn de lidstaten in artikel 185, lid 2, tweede alinea, van de btw-richtlijn biedt.

- 16 Ten slotte vraagt de Vrhovno sodišče zich af of het naar Unierecht is toegestaan de keuzemogelijkheid die aan de lidstaten in artikel 185, lid 2, tweede alinea, van de btw-richtlijn wordt geboden, om te zetten zoals is bepaald in de ZDDV-1. Het gaat om een systemische vraag betreffende de graad van specificiteit, nauwkeurigheid en duidelijkheid van de nationale regeling die de richtlijn omzet. De omstandigheid dat de aangehaalde bepalingen van de ZDDV-1 de enige nationale omzettingsregeling is, hoewel artikel 186 van de btw-richtlijn uitdrukkelijk aan de lidstaten oplegt meer gedetailleerde regelingen vast te stellen, is in de onderhavige zaak in het bijzonder van belang. Die vraag rijst in concreto met betrekking tot het preventief akkoord, gelet op het voorwerp van het hoofdgeding. **[OR. 7]**
- 17 De Vrhovno sodišče kent weliswaar het standpunt dat het Hof heeft ingenomen in de specifieke zaken die in bepaalde opzichten vergelijkbaar zijn met de onderhavige zaak, zoals de arresten van 4 oktober 2012, *PIGI* (C-550/11, EU:C:2012:614), 15 mei 2014, *Almos Agrdrkulkereskedelmi* (C-337/13, EU:C:2014:328), en 4 juni 2009, *SALIX Grundstucks-Vermietungsgesellschaft* (C-102/08, EU:C:2009:345), maar daaruit kunnen geen duidelijke conclusies voor de onderhavige zaak worden getrokken. Uit de aangehaalde zaken is het, mogelijk, ook al erkent de Vrhovno sodišče dat de omstandigheden van elke zaak anders zijn, min of meer strikte voorwaarden, af te leiden voor de lidstaten die gebruik wensen te maken van de mogelijkheid, die de richtlijn zelf biedt, om van de bepalingen ervan af te wijken. Het Hof heeft in de zaak *SALIX Grundstucks-Vermietungsgesellschaft* immers geoordeeld dat de lidstaten die zich op de in de richtlijn vervatte keuzemogelijkheid willen beroepen, moeten voorzien in een specifieke regel in die zin (punt 55 van het arrest), terwijl uit de motivering van de zaak *Almos Agrdrkulkereskedelmi* (punten 26 en 27 van het arrest), als de Vrhovno sodišče ze juist heeft begrepen, kan worden afgeleid dat de lidstaat zich op de in de richtlijn vervatte keuzemogelijkheid beroept, ook al heeft hij dit niet uitdrukkelijk verklaard, op voorwaarde dat de nationale omzettingsregeling

rekening houdt met alle situaties waarin de richtlijn voorziet en waarvoor zij aan de lidstaten de keuzemogelijkheid of de afwijking toestaat. Het Hof heeft dan ook geoordeeld dat de omzetting impliciet kan zijn.

18 De Vrhovno sodišče stelt het Hof de volgende vragen, gelet op wat voorafgaat:

Moet de vermindering van de schulden, op basis van een preventief akkoord dat bij een in kracht van gewijsde gegane besluit is gehomologeerd, zoals in het hoofdgeding, worden beschouwd als een wijziging in de elementen die voor het bepalen van het bedrag van de aftrek van voorbelasting in aanmerking zijn genomen, in de zin van artikel 185, lid 1, van de btw-richtlijn, of als een verschillende situatie, waarbij de aftrek hoger of lager is dan die welke de belastingplichtige gerechtigd was toe te passen, in de zin van artikel 184 van de btw-richtlijn?

Moet de vermindering van de schulden, op basis van een preventief akkoord dat bij een in kracht van gewijsde gegane besluit is gehomologeerd, zoals in het hoofdgeding, worden beschouwd als een (gedeeltelijke) niet-betaling, in de zin van artikel 185, lid 2, eerste alinea, van de btw-richtlijn?

Moet de lidstaat, rekening houdend met de door de Uniewetgever opgelegde vereisten van duidelijkheid en zekerheid van rechtssituaties en gelet op de bepalingen van artikel 186 van de btw-richtlijn, teneinde herziening van de aftrek bij gehele of gedeeltelijke niet-betaling te eisen, zoals is toegestaan door artikel 185, lid 2, tweede alinea, van die richtlijn, in de nationale regeling [OR. 8] specifiek voorzien in het geval van niet-betaling, ofwel daaronder het preventief akkoord met een in kracht van gewijsde gegane homologatie opnemen (voor zover dit onder het begrip niet-betaling valt)?

Ljubljana, 5 juli 2016

[OMISSIS]